

[P. N. Petersen (Røje).]

Indtægt paa 3 000 Kr. Det er mig bekendt, at den daværende Indenrigsminister var meget betænkelig ved de lave Indtægtsgrænser, og naar han alligevel gik med hertil, maa det ses i Sammenhæng med forskellige andre Forhold, der maatte afvejes over for hinanden for at tilvejebringe det Kompromis, som nu engang var meget ønskeligt og nødvendigt.

Loven blev altsaa vedtaget den 18. Februar 1937. Men ca. 2 Maanedere efter, den 14. April 1937, fik vi Loven om den fælleskommunale Udligningsfond, hvis Formaal var at tilvejebringe større Ligelighed i den kommunale Beskatning ved at yde Tilskud til sociale Formaal, Skolevæsen, Medicinalvæsen og Politivæsen — og i denne Forbindelse maa jeg ogsaa nævne den mellemkommunale Refusionsordning. Da denne Lovgivning jo egentlig falder nøje i Traad med den Tankegang, som Erhvervsbeskatningen ogsaa giver Udtryk for, maatte den uvilkaarligt rumme en vis Fare for at skyde over Maalet, naar disse to Love i Forening blev ført ud i det praktiske Liv, og det er det, der synes at være Tilfældet. Medens man tidligere med en vis Ret kunde sige, at Købstædernes Omegnskommuner var Skattely for dem, der boede der, men havde deres Indtægter fra den tilgrænsende Købstad, synes nu det modsatte at være Tilfældet for mange, som maa betale større Skatter i Opholdskommunen, end det vilde have været Tilfældet, hvis de boede i Erhvervskommunen. Dertil kommer, at de paagældende i mangfoldige Tilfælde har været tvunget af Omstændighederne til at bosætte sig uden for Bygrænsen; Boligmangel og lignende har gjort sig gældende. De maa selv sørge for Kloakanlæg, Vandværk og Elektricitet, og selv om Elektriciteten bliver leveret fra Købstadens Elektricitetsværk, bliver Priserne paa Strømmen i Almindelighed beregnet saa rundeligt, at Elektricitetsværket er sikret mod Tab. Landkommunen maa naturligvis sørge for Vejvæsenet, Skolevæsenet og Socialvæsenet.

Det kan ikke nægtes, at Erhvervsskatte-loven af 1937 har skabt megen Bitterhed i de paagældende Befolkningskredse, og man kræver i hvert Fald Sikkerhed for, ikke at skulle betale større Skatter i Landkommunerne, end naar man bor i Erhvervskommunen. Jeg synes, man fra alle Sider maa finde dette rimeligt.

Inden for Foreningen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse har man til Stadighed beskæftiget sig med disse Forhold.

Der har været ført Forhandlinger til forskellig Side, ogsaa med Købstadforeningen, uden at der til Dato er kommet noget ud af det. Men der er adskilligt, som tyder paa, at man nu inden for Købstæderne ser med større Forstaaelse paa denne Sag, end man tidligere har gjort, og det gør, at jeg nærer Haab om et positivt Resultat af dette Lovforslag.

Jeg er ganske paa det rene med, at hele Erhvervsskattespørgsmaalet er saa kompliceret og indviklet, og at der er saa mange Forhold, som spiller ind, at Skattekommissionen maa være det Sted, hvor der forberedes en varig Ordning. Men det vil tage Tid at tilvejebringe en saadan, og derfor er det vi foreslaar at hæve Indtægtsgrænsen til 2 000 Kr. i Erhvervskommunerne og den samlede Indtægtsgrænse til 6 000 Kr., dog saadan, at den i København, Frederiksberg og Gentofte skal være 7 000 Kr.

Gennemførelsen af dette Lovforslag vil i nogen Grad bøde paa de værste Urimeligheder i Loven, og jeg maa i denne Forbindelse anføre, at alene Prisudviklingen i disse Aar vil retfærdiggøre en saadan Forhøjelse af Indtægtsgrænserne.

Jeg ved meget vel, at man inden for de bymæssige Bebyggelser kunde ønske, at Indtægtsgrænserne blev sat noget højere end her foreslaaet, men naar jeg er standset ved de 6 000 Kr., skyldes det Ønsket om at faa dette Lovforslag vedtaget. Skulde det saa endelig vise sig, at der her i Salen er et Flertal for at sætte Grænsen noget højere, er jeg mere end villig til at acceptere et Forslag i saa Henseende.

Endelig maa jeg tilføje, at jeg naturligvis ønsker Forslaget henvist til et Udvalg, naar første Behandling her i Salen har fundet Sted. Naar jeg nævner dette, er det bl. a. med Henblik paa Lovens §§ 27 og 28, som maa nødvendiggøre i hvert Fald visse tekniske Ændringer. Men jeg ønsker paa nærværende Tidspunkt at gribe mindst muligt ind i de øvrige Bestemmelser for at lette Forhandlingernes Gang, saa at vi derigennem maaske kan se, om der vil være politisk Mulighed for at faa dette Forslag gennemført her i det høje Ting. Det, der for mig er det afgørende, er, at Sagen nu bliver taget op, og jeg vilde finde det meget ønskeligt, om der kunde naas et Resultat saa betids, at det kunde komme til at danne Grundlaget for den forestaaende Erhvervsskatteligning.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale dette Lovforslag til velvillig Behandling og Gennemførelse i det høje Landsting, ligesom jeg haaber paa den højtærede Indenrigsministers velvillige Indstilling overfor Lovforslaget.